

PŘEDMLUVA

Měl jsem pocit, že bojuju zbytečně, myslel jsem, že tenhle boj, možná můj poslední, nemohu nikdy vyhrát. Musel jsem myslet na to, abych pravidelně dýchal a pohyboval nohama. Bylo mi děsně, nohy jsem měl příliš těžké a musel jsem bojovat o každý další krok, přesto jsem měl pořádný důvod udělat další a další. Nesmím polevit, musím bojovat. Tentokrát jsem nebojoval o svůj život, ale o život své milované dcery. Nedokážu se smířit s myšlenkou, že ji nedokážu zachránit. Už jednou jsem bojoval o život Emily a o život své tehdy ještě nenarozené holčičky, dnes je tomu ovšem jinak. Dcera žije, ale nevím, kde je. Nevím, kde ji mám hledat, abych ji zachránil před tím, co přijde.

Prodíral jsem se s Leonem závějemi. I když jsem měl to nejteplejší oblečení, byla mi děsná zima. Přesto mě dál hnala myšlenka na moje dítě. Musím ji zachránit, musím udělat všechno pro to, abych ji zachránil. Nebyl jsem si jistý, jestli je stále ještě naživu. Byla taková zima, co když opravdu nikdo nepřežil? Co když je i moje holčička mrtvá? Co budu dělat? Zmocňovalo se mě zoufalství, když jsem pomyslel, že moje dceruška by nepřežila. Chtělo se mi plakat, ale nemohl jsem, byla taková zima, musel jsem se hrozně přemáhat.

S Leonem jsme sdíleli stejné myšlenky, jen v tichosti. On nebojoval o život mé dcery, bojoval za Rona, za svého vlastního syna. Stejně jako já myslel jen na něj, už kvůli němu musí přežít. Zaháněl jsem slzy z očí a otočil jsem se na svého bratra. Bylo to zvláštní, celá léta jsme byli nepřátelé, nenávisť mezi nás vnesla spoustu sporů. Přesto jsme se v tuto chvíli dokázali spojit a bojovat pro jediný cíl – NAŠE DĚTI.

Přesto se můj boj zdál být nadějnější než ten Leonův. Já znal svou dceru už šestnáct let, spojovalo mě s ní mnohem větší citové pouto než Leona s jeho synem. Znal ho jen pár hodin, jediným setkáním, které proběhlo, byla hádka, přesto byl pro něj

tak důležitý jako Rebeca pro mě. Už jednou jsem takhle bojoval o život milované osoby, ale tentokrát to bylo jiné.

1. REBECA

Bylo to už tak strašně dávno, co spolu s Emily utkali skoro přes celou Střední a Severní Ameriku, ujeli tehdy skoro čtyři a půl tisíce kilometru. Chránili svou ještě nenarozenou dceru. Billy tehdy vůbec nevěřil tomu, že by dokázali utéct, že by vůbec dokázali přežít. Bylo to tak nepravděpodobné, nemožné, ale přesto to dokázali. Tolik let už žili v naprostém klidu, přesto ani jedinou noc Billy nespal klidně, pořád byl ve střehu, aby mohl chránit svou rodinu. Nevěřil, že jim mistr dá už navždy pokoj. Nevěřil své někdejší rodině, zradili ho, mistr ho zradil. Mistr, kterého celý svůj život považoval za otce, za svůj životní vzor. To mistr chtěl zabít jeho ženu a dceru.

Každou noc se mu vracel ten stejný sen – jeho útěk z ostrova. Tolik toužil po tom, aby se tam mohl jednoho dne vrátit, už ne jako agent, ale především jako jejich bratr a syn. Oni byli přece jen jeho rodina, a ta mu chyběla. Ještě jednou být tím chlapcem, který opouštěl kolonii, vždyť se s nikým nestihl ani rozloučit. Existuje kolonie ještě vůbec? Brání ještě pořád naši planetu před nejkrutějšími zločinci, hájí ještě dobro? Vždyť už nemohou mít tolik síly jako v mládí. I Billy cítil, že mu síly ubývají, přesto pořád dokázal čelit mnohým nástrahám. Ale i při jeho obrovské síle mu život kladl do cesty nástrahy, proti kterým bojovat nedokázal. Složenky, hypotéka na dům, nemalé výdaje na jeho děti.

Yaz udělal krok blíž k Billymu, ten se snažil svým tělem, krýt Emily a Seana. Ostatní zůstali stát. Stáli v pokoji v zapadlém motorestu a všichni věděli, co přijde. Sean vykročil vpřed a postavil Billymu po boku.

„Budu bojovat s tebou, brácho, i když vím, že nemáme šanci,” řekl Billymu a ten mu oplatil pohrdavým úsměvem a uznalým pokýváním.

Yaz neřekl ani slovo, vytáhl zpod bundy pistoli a namířil na Billyho. Ruka se mu klepala, bojoval sám se sebou. Nedokáže ho zabít, to věděl, ale musí, musí to udělat. Tak zněl přece

rozkaz. Hlaveň pistole se chvěla a chlapci si hleděli zpříma do očí.

„Billy, promiň, musím to udělat,” Yazovi se klepal hlas.

Yaz něco hledal v kapse, vytáhl z ní chirurgický skalpel v koženém pouzdře. Pokynul Samovi, aby si od něj nůž vzal. Přešel dva kroky k nim.

„Nenech nikoho trápit,” prosil Billy pevně.

„Nikdy, to se neboj,” slíbil Yaz.

„Nemůžete nás přece jen tak zabít,” vzdorovala hystericky Emily a pozorovala skalpel v Samově ruce.

„Nemám na vybranou,” Yaz polykal slzy lítosti.

„Emily,” promluvil Billy uklidňujícím hlasem, „není to jeho vina, jen plní rozkazy.”

Možná, že teď už Billy tušil, že přijde něco nečekaného.

„K čertu s vašimi podělanými rozkazy,” křičela Emily.

„Na kolena,” pronesl Yaz přísně.

„Nedokážeš mě zastřelit, aby ses mi díval do očí?” provokoval Billy, ale byl smířen se svým osudem. Byl už připraven zemřít.

„Zezadu do hlavy, nebudeš nic cítit,” přitiskl mu Yaz na krk něco kovového a studeného, mysl si, že je to hlaveň pistole, ale zdálo se mu to příliš malé na zbraň.

„Do toho, Yaz, odpouštím ti,” ozval se Billyho hlas a zavřel oči, čekal bolest.

Ohlušující výstřel protnul ticho v pokoji motorestu. Všem se na chvíli zastavil dech i srdce přestala tlouct.

Billy myslel, že už umřel, jenže v tu chvíli ucítil řezavou bolest vzadu na krku a zařval. Něco kovového dopadlo na podlahu téměř neslyšně, cinkot zastavila předložka u postele. Nikdo se nedokázal pohnout. Emily si přikryla obličej hrůzou, věděla, že je Billy mrtvý, ale nemohla se na něj podívat, tohle vidět nechtěla. Její Billy tam leží v kaluži krve.

Sam rozšlápl na podložce kovovou věc, která dopadla na zem. Zapraskalo to.

„Vrahu!” zakřičela hrůzostrašně Emily.

Yaz vystřelil znovu, Louis přiskočil k Emily, a zakryl jí ústa, aby nemohla křičet. Valila na něj oči, ale tiše ji prosil, aby mlčela. Ray zacpal pusu Seanovi a Yaz vystřelil znovu. Potom vypnul svůj mikrofon, který měl v uchu, a teprve potom Louis s Rayem sourozence pustili, aby mohli mluvit.

Emily přerývavě dýchala a měla pocit, že každou chvíli omdlí. Teprve teď se odvážila podívat na Billyho. Klečel na zemi a Sam mu ošetřoval ránu na krku, všude byla krev.

„Co – co se stalo?” koktala.

„Omlouvám se, že jsme vás vyděsili, ale bylo to tak nutné, potřebujeme mít důkazy, že jste zemřeli,” ukázal si Yaz na ucho.

„Billy, tohle je ten klíč ke všem našim otázkám,” zvedl polámaný čip ze země.

„Dokáže tím přesně určit naši polohu a dokonce to v sobě má i odposlouchávací zařízení. Museli jsme ho z tebe dostat násilím,” vysvětloval omluvně Sam.

„Ale nepřivezete moje tělo, jaký budete mít důkaz, že jsem po smrti,” oponoval Billy.

„Přivezeme prázdnou rakev, nikdo se nebude chtít dívat na tvou prostřelenou hlavu,” vysvětlil Louis.

„Mistr to bude chtít vidět, neuvěří jen vašim slovům,” nechápal Billy.

„Billy, ty už sice čip nemáš, ale my pořád ano,” poplácal ho Sam po rameni.

Billy pokrčil rameny.

„Říkali jsme, že to funguje i jako odposlouchávací zařízení,” cvrnkl ho Ray do čela.

„Pořád nechápu.”